

Таким чином – через заборону врахування зазначених у ст.2-1 КЗпП України та їм подібних ознак сучасні правові держави забезпечують вільний прояв людської особистості та убезпечують охорону трудових прав працівника.

Список використаних джерел

1. Кодекс законів про працю України: Закон УРСР № 322-VIII від 10.12.1971 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/322-08#Text>.

ПОНЯТТЯ «ЗЛОЧИННИЙ ВПЛИВ» ВІДПОВІДНО ДО СТ. 255 КРИМІНАЛЬНОГО КОДЕКСУ УКРАЇНИ

Павленко В. С., аспірант Харківського національного педагогічного університету імені Г.С. Сковороди

Науковий керівник: Павленко Т. А. - доцент кафедри державно-правових дисциплін, кримінального права та процесу Харківського національного педагогічного університету імені Г.С. Сковороди, кандидат юридичних наук, доцент

Законом України «Про внесення змін до Кримінального кодексу України (далі – КК України) щодо відповідальності за злочини, вчинені злочинною спільнотою» до Кримінального кодексу України було введено ключове поняття «злочинний вплив». Саме від правильного розуміння якого залежить можливість кримінально-правової кваліфікації діянь особи за відповідними статтями та розуміння ознак нових складів кримінальних правопорушень. Згідно Примітки 1 ст. 255 КК України під злочинним впливом розуміються будь-які дії особи, яка завдяки авторитету, іншим особистим якостям чи можливостям сприяє, спонукає, координує або здійснює інший вплив на злочинну діяльність, організовує або безпосередньо здійснює розподіл коштів, майна чи інших активів (доходів від них), спрямованих на забезпечення такої діяльності [1].

Вчені в більшості зосереджують свою увагу на тому, що наведене поняття має серйозні недоліки, а тому є практично не застосовним. Зокрема, у зазначеному визначенні під злочинним впливом розуміються лише певні дії, тобто активна поведінка особи. Так, А. А. Вознюк зауважує, що під злочинним впливом очевидно слід розуміти будь-які дії певного суб'єкта, за умови застосування правила буквального та граматичного тлумачення

кримінально-правових норм [2, с.183]. Продовжуючи, В. Речицький визнає такий підхід розуміння неконституційним, якщо стверджувати, що будь-яку особу КК України може звинувачувати у «злочинному впливі», а суд може покарати її суворим вироком лише на тій підставі, що вона здійснювала конкретно не визначений в законі будь-який вплив на будь-яку злочинну діяльність необмеженої кількості осіб [3]. Відтак, виходячи з чинної редакції ст. 255 КК України відповідальність має наставати не за сприяння злочинній діяльності чи інший вплив на злочинну діяльність, а за будь-які дії. А отже, окреслені ознаки не конкретизуються і не вказують на певні особливості чи відмінні ознаки таких дій від інших.

Але, акцентуючи увагу не на здійсненні будь-яких дій по сприянню, спонуканню, координації або здійсненню особою іншого впливу на злочинну діяльність, організацію, поняття «злочинний вплив» перестав виглядати розпливчатим. Водночас як слушно відзначено, залишається сподіватись на професійність правозастосувачів [4, с.29]. Доречно Європейський Суд з прав людини у справі «Коккінакіс проти Греції» зазначив, що формулювання багатьох положень законів не є абсолютно точними. Необхідність уникати надмірної жорсткості та йти в ногу з обставинами, що змінюються, означає, що багато законів неминуче формулюються в термінах, які більшою чи меншою мірою є нечіткими [5, п.40].

Підсумовуючи, можна зауважити, що вадами визначення поняття «злочинний вплив» є його розпливчатість, неконкретність, невідповідність принципам правової визначеності, ясності і недвозначності правової норми. Це на сьогодні певною мірою ускладнює застосування ст. 255 КК України на практиці.

Список використаних джерел

1. Кримінальний кодекс України: Закон України від від 05.04.2001 № 2341-III. Відомості Верховної Ради України. 2001. № 25-26. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text> (дата звернення: 11.12.2022)
2. Вознюк А. Протидія організованій злочинності в Україні: перспективи удосконалення кримінального законодавства. *Вісник Пенітенціарної асоціації України*. 2020. № 1 (11). С. 176–194. DOI: <https://doi.org/https://doi.org/10.34015/2523-4552.2020.1.18>.
3. Речицький В. Критичний аналіз ст. 255 Кримінального кодексу України щодо встановлення відповідальності за злочини, вчинені «злочинною спільнотою» (станом на 22.07.2020). Харківська правозахисна група. Інформаційний портал «Права людини в Україні». 22.07.2020. URL: <https://khpg.org/1595421303>.
4. Вознюк А., Дудоров О. Кримінальна відповідальність за злочини, вчинені злочинною спільнотою: аналіз законодавчих новел.

- Новітні кримінально-правові дослідження – 2021: Альманах наукових праць / за ред. проф. Є. А. Стрельцова, проф. О. В. Козаченка, PhD О.М. Мусиченко. Миколаїв: МПП НУ ОЮА, 2021. С. 21–31
5. Справа «Коккінакіс проти Греції» № 14307/88 (1993) Європейський Суд з прав людини та основоположних свобод. (25 травня 1993).

СПРАВЕДЛИВІСТЬ ЯК ПРИНЦИП ТРУДОВОГО ПРАВА: ПРАВОВІ ВИКЛИКИ СУЧАСНОСТІ

Панаско Юрій Іванович, аспірант 1
р.н. спеціальність 081 Право,
Харківський національний педагогічний
університет імені Г.С. Сковороди

«Право є мистецтво добра і справедливості» - цей вислів всім знайомий з курсу римського права. І навряд чи знайдеться хтось, хто не погодиться з ним, адже право, власне, й виникло саме для того, щоб забезпечити у людському суспільстві справедливість. Тобто справедливість – це засада, на якій будується право як система загальнообов'язкових правил. Саме ця засада дозволяє збудувати такий механізм функціонування цих правил, який визначає результат, який було задумано на початку і до якого прагнули – кінцеву мету – забезпечення якогось суспільного блага, яким можуть користуватись усі члени суспільства без будь-якої різниці.

Влучним є наступний вислів про справедливість: «це вість про справдження правдивості наших надій. Надій на достойне життя в Україні, надій на життя по правді, без корупції, без брехні, без фальсифікації – по справедливості. Справедливість – це омріяна українським людом праведність поведінки керівників, яким народ дав право справляти (справувати) владу. Справедливість – це найвищий закон життя чесних людей, котрі насправді ведують (відануть, знають), що любити ближнього треба не лише словами, а й справами, вчинками. Справедливість – це те, що можна справдити, тобто перевірити правдою» [1].

По суті – справедливість – це уявлення про те, як має бути. Про правду, про рівність, про об'єктивність, про убезпечення від ризиків суб'єктивізму. Саме ці складові наповнюють зміст справедливості, яка виступає засадою права.

Будучи засадою самою по собі, не могло бути інакше ніж визначити справедливість як принцип для права як системи норм, так і окремих галузей